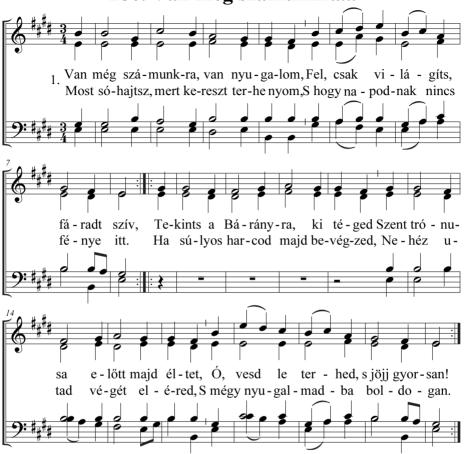
T 27 **280. Van még számunkra...**

- 2. E szent nyugalmat Ő rendelte, E nyugodalmat vég nélkül; Sőt még előbb, hogy ember lenne, Ezt adja Isten részünkül. Az Isten Báránya értünk halt, Ő szerzi nékünk a nyugalmat. S Ő hív minket távol s közel: Ti fáradt lelkek és jámborok Ne késsetek, hogy bejussatok, E nyugalomba jöjjetek!
- 3. Ö, jertek, kik megfáradtatok, Kiket ínség sújt, s bántalom; A gondot eltávoztassátok, Hogy ne gyötörjön fájdalom. Kik a nap terhét hordoztátok, Halljátok, szól az Úr hozzátok: Én felveszlek nyugalmamba; A népem vagytok s megőrizlek, Bár Sátán és bűn kísértenek, De eljuttok mennyországba!
- 4. Ha véget ér a könny vetésünk, És visszük majd kévéinket, Mily ujjongás kél akkor bennünk, És zengünk öröméneket.

Ott nincsen már kín és gyötrelem, Nem lesz ottan halálfélelem, S ott királyunkat láthatjuk,

Ki majdan könnyeink letörli, Élő vízzel lelkünk frissíti, Még jobban, mint azt várhatjuk.

5. Ott békében és csendben élünk Minden gond és bánat nélkül. Ti, fáradtak, hát jertek vélünk, És vegyétek Jézust körül! Munkálkodjunk, mert készülnünk kell, Az elmarad, ki most vesztegel, Ott vár minket a hű sereg! Szállj föl, lelkem, hát örvendezni, A győzelmet megünnepelni, Szállj föl, a nyugalom közelg!